

GARAZINE GARAZINE GARAZINE GARAZINE GARAZINE GARAZINE GARAZINE

Festivalový zine z Garáže 2026 - festivalu, ktorý každý rok dáva priestor kapelám,
čo ešte nemajú za sebou veľké pódia, ale majú čo povedať.

Hudobní novináři sú tu preto, aby nám hudbu vysvetlili. Nie nevyhnutne do úplného konca, ale skôr preto, aby nás niekam zaviedli alebo nám otvorili nové dvere. A je jedno, či je ten človek profesionálny novinár alebo je len oddaný fanúšik.

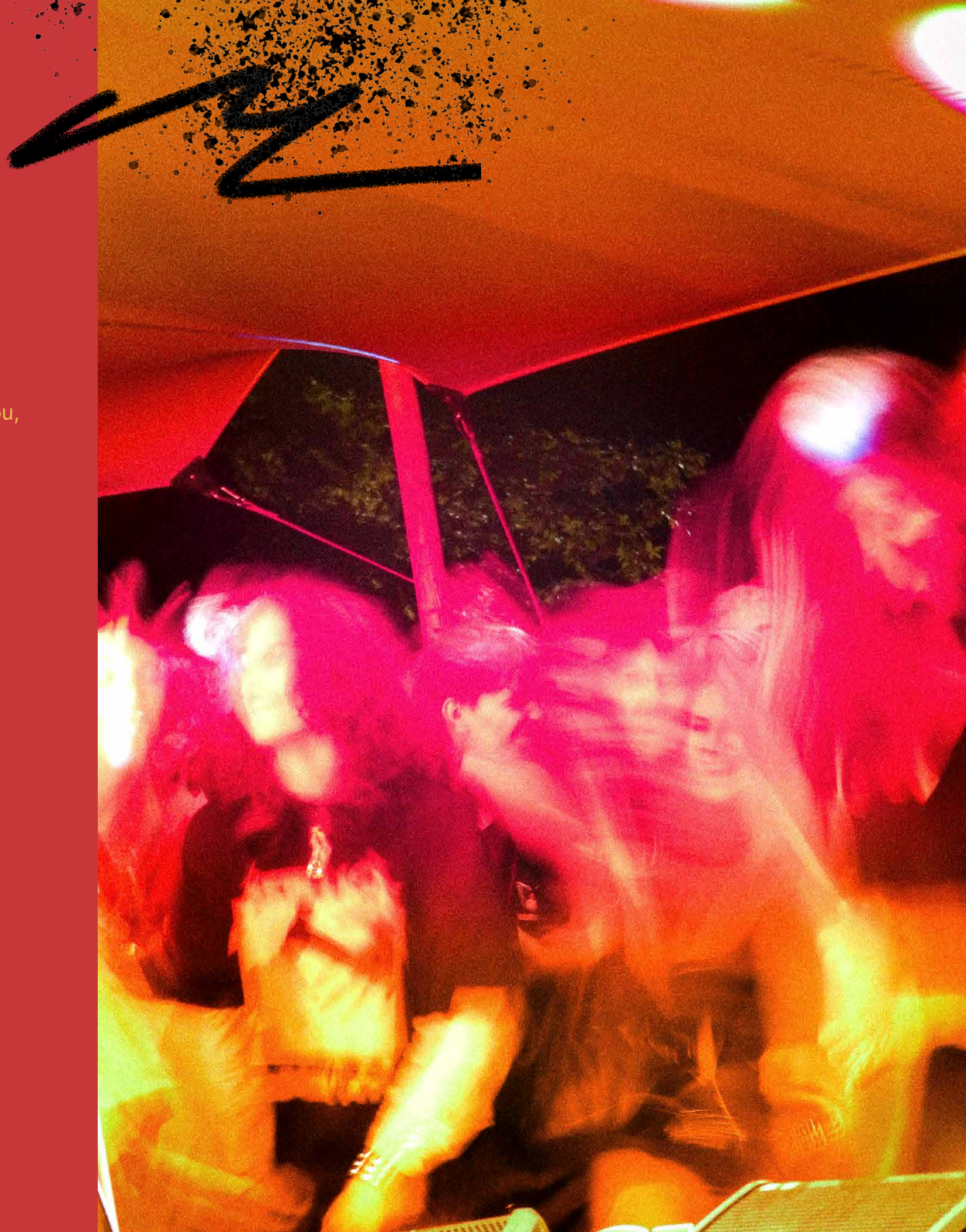
Mám pocit, že v súvislosti s hudbou je dobré rozprávať sa. Písaný text (alebo pokojne aj príspevok na Instagrame) môže byť akýmsi začiatkom dialógu, ktorý má hudba otvárať.

Dôvod, prečo je dobré zamýšľať sa nad hudbou, spočíva v tom, že je to spôsob, ako o niečom premýšľať. Je to cesta k pochopeniu niečoho a najčastejšie aj k pochopeniu seba samého.

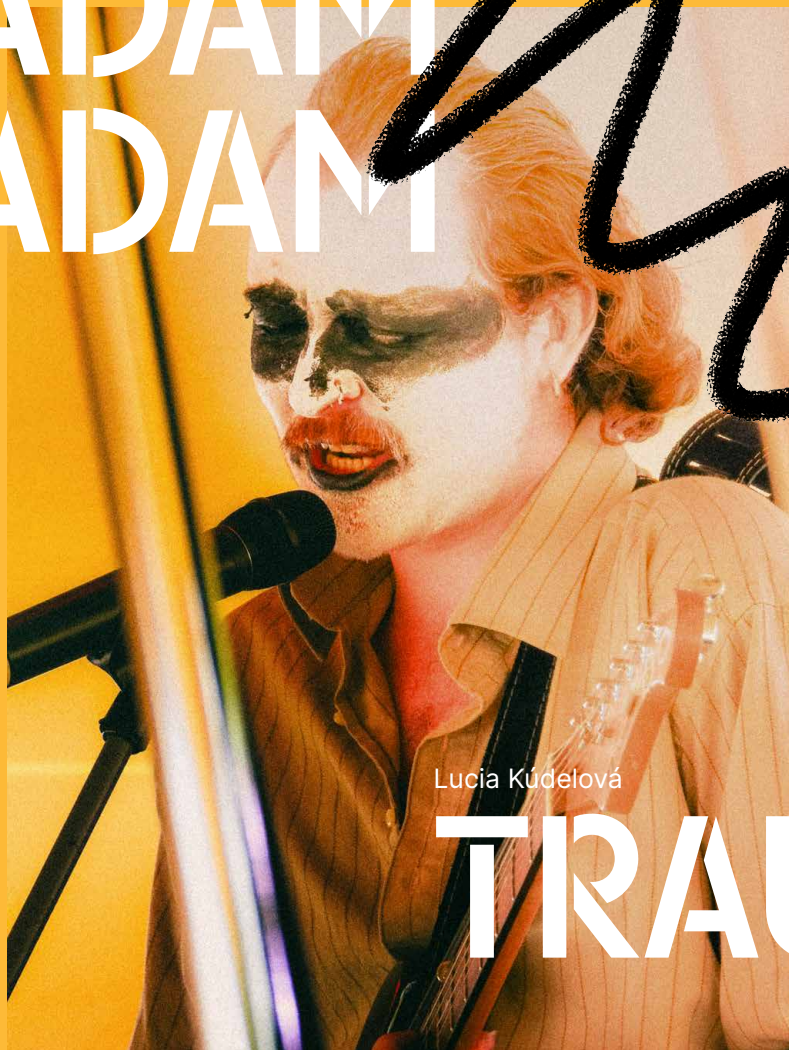
Ale zároveň má hudba aj ten zvláštny účel, že môže byť aj magická a tajomná, nemusí všetko vysvetľovať. Môže fungovať len na základe pocitov, preto je cesta hudby vždy zaujímavá a fascinujúca.

český hudobný publicista Karel Veselý

EDITORIAL
EDITORIAL

ADAM ADAM

Lucia Kúdelová

TRAUMER

Keby sa Ed Sheeran narodil v Nitre, vraj by sa volal Adam Traumer. Je však príliš jednoduché onálepkovať tvorbu tohto mladého slam-poetry performeru menom známeho britského pesničkára. O hneve v hudbe, sile anglických metafor, ale aj o tom, prečo dobré umenie potrebuje ihly v jablku, sme sa rozprávali v otvorenom rozhovore.

Z akých pocitov čerpáš pri svojej tvorbe?

Neviem, či by som to nazval úplne pocitmi. Ja beriem moje pesničky ako také príbehy, ktoré si dávam do fľašiek alebo zaváraninových pohárov a potom si ich odkladám vždy, keď zažijem silný emocionálny zážitok. Či už šťastný alebo smutný. Je to pre mňa taká malá terapia, keď niečo spracujem, tak si to odložím a už z toho budem iba umelecky ťažiť. Takže vždy, keď takúto emóciu potrebujem pri koncerte, tak si ju len vytiahnem. Dlhú dobu som čerpal hlavne z hnevu. Keď ma niečo iritovalo, tak som to vykričal do nejakej pesničky a vďaka tomu som sa posunul.

Z ktorých piesní je ten hnev cítiť najviac?

Je ich viacero. Väčšina z nich je o mužoch.

Hnevajú ťa muži?

Dosť, koho nie? Asi najnahnevanejšia je **Dear Lord, please protect our non-branded visionary bone razor**, čo je 8-minutová indie-rocková pesnička.

**8-minútová skladba v dobe 8-sekundo-
vého attention spanu.
Máš aj niečo kratšie?**

Najkratšia je asi minútová, ale to je intro albumu. Všetky majú okolo štyri až päť minút. Moja najdlhšia skladba, čo mám, je 18-minútová klavírna balada. Ale ja som mal vždy problém napísať niečo krátke. Ak mám porozprávať nejaký príbeh, tak je to pre mňa ako poviedka. Poviedka nemôže skončiť v strede. Všetko, čo má byť povedané, musí byť povedané.

Texty píšeš v angličtine. Aký je pre teba rozdiel medzi slovenčinou a angličtinou?

Pre mňa je angličtina viac metaforická. V angličtine má veľa slov viacero významov, jedno slovo môže mať aj štyri. Pri anglických metaforách sa to dokážem ešte viac rozvetviť, úplne inak sa skladajú a úplne inak znejú. Slovenčina mi príde deskriptívnejšia, preto ju používam pri poézii. Poéziu píšem iba v slovenčine a hudbu zas iba v angličtine. →

Ako vyzerá, keď píšeš? Vieš nám priblížiť, ako vyzerá ten tvorivý proces?

Niekedy dokážem pesničku napísať aj za dve hodiny, niekedy mi to trvá aj tri roky. Napríklad na novom albume Judas' Sweater je jedna pesnička, ktorú som začal písať, keď som mal 17 či 18 rokov. Napísal som vtedy prvú polovicu a úplne som sa zasekol. Čokoľvek som napísal, nesedelo to do toho príbehu. Je to veľmi pocity proces.

Je to proste o tom, že niekedy napíšem aj desať rôznych slov a hľadám, ktoré by znelo správne a niekedy to dám na prvý pokus.

Dozvedáš sa počas písania aj niečo nové o sebe?

Veľa. Častokrát, keď si prechádzam staré pesničky, ale aj teraz, keď som spieval **Please tell me, I am gonna be okay**, tak som si uvedomil, že wow, toto si nepamätám, že som to takto napísal, že takto som to myslel. A to sa mi páči na mojej tvorbe, že sak tým textom dokážem stále vracat'. Neviem, či to robím naschvál, ale vždy to tak vyjde, že ten text sa dá chápať z viacerých uhlov a časom sa ten význam mení. Dúfam, že je to tak aj pre ľudí, čo ich počúvajú.

S hudbou akého speváka alebo speváčky sa stotožňuješ? Čo počúvaš vo voľnom čase, čo ťa inšpiruje?

Teraz ma celkom inšpiruje **Hayley Williams** s jej novým albumom. Sú tam jednoduché texty, ale zároveň sú veľmi "relatable". Taktiež **Cameron Winter**, u ktorého ma baví, ako málo dokáže napísať a veľa povedať jeho metaforami. Kvôli nemu som sa rozhodol robiť aj klavírne koncerty, keďže sa ako samouk učím hrať na klavír. Veľmi ma baví improvizovať počas koncertov. A ešte **Djo** a jeho album **The Crux**. Hudobne aj lyricky ma veľmi inšpiruje tým, že píše popové pesničky, ktoré sú veľmi hlboké, ale ľudia si to ani neuvedomujú.

Híbkka nie je niečo, čo sa pri pope zvyčajne očakáva.

Áno. A je mi ľúto, že nedostáva takú pozornosť, akú si zaslúži. Známy je iba kvôli pesničke **End of beginning**, ktorá je úžasne napísaná. Je to absolútne jednoduchý text, s ktorým sa dokáže toľko ľudí stotožniť.

Čo si predstavíš, keď sa povie dobrá hudba?

Niečo, čo som ešte nepočul alebo niečo, čo je povedané inak. Počas slam poetry, ktorej sa tiež venujem, sa častokrát stáva, že ľudia chcú napísať báseň o láske alebo nenávisti. Áno, to sú super emócie, ktoré je dôležité vyjadriť, ale ľudia pri tom často spadajú do kliše. Hovorím im taký príklad: Máš jablko, v ktorom sú ihly. Také jablko lásky má v sebe už tisíce ihiel. Je preplnené témami, slovami, metaforami, klišéovými vecami. Je veľmi náročné nájsť niečo nové. Ale maličké miesto pre tú ďalšiu ihlu ešte vždy nájdeš. Dobré umenie je, keď nájdeš vlastný spôsob, ako niečo vyjadriť. A naozaj tam dáš kúsok seba. Pokiaľ tam nemáš seba, tak je to, akoby si rozprával príbehy iných ľudí. Stále to musí byť tvoj príbeh, ktorý hovoríš. A nenechaj si ho zobrať niekým iným.

Aký význam má pre teba umenie?

Podľa mňa je umenie most pre všetkých ľudí, aby sme sa navzájom lepšie pochopili. Je to super mediátor, keď nevieš vyjadriť, ako sa cítiš, tak niekomu pošleš pesničku alebo báseň. •

Lucia Kúdelová

Čo ti najviac pomohlo ako začínajúcemu umelcovi/kyni?

Haney: Mne najviac pomohla Demovnica na Rádiu FM. Prihlásila som sa, ľudia za mňa zahlasovali a nakoniec som to vyhrala. Vďaka tomu som sa potom dostala na koncert do rádia a to mi asi najviac pomohlo, aby si ma potom všimli ľudia, ktorí organizujú rôzne akcie. Takže začínajúci umelci by určite mali svoje skladby dať do Demovnice!

Noise fleur: My sme od začiatku robili hudbu s tým, že nás to bavilo. Hlavná motivácia bola sa kreatívne vypustiť a nejako sa odventilovať. Neviem jednoznačne identifikovať, čo nám pomohlo najviac. Stále je to proces.

MOSAYQRA: Podľa mňa začínajúcim umelcom najviac pomôže, keď im niekto dá šancu, pretože ich máme málo. Napríklad toto bol môj prvý koncert. Takže je veľmi dôležité, keď ľudia z kultúrnych centier a podujatí, dajú šancu aj začínajúcim hudobníkom.

Pulverize!: Pomáhajú nám takéto maličké koncerty. Tam sa vždy nájdú "fellow musicians", s ktorými sa spoznávame sa a možno si nás aj niekto všimne a eventuálne si zahráme aj niečo väčšie.

Odkiaľ čerpáš inšpiráciu?

Haney: Nemyslím si, že ju z odnikadiaľ čerpám. Prichádza ku mne asi z každodenného života.

Noise fleur: Počúvame veľa rôznych žánrov. Od elektroniky, cez jazz, až po trip-hop. A to sa potom premieta aj do našej hudby. Ale najviac inšpirácie čerpáme z klasických starých hip-hopov ako Portishead.

MOSAYQRA: Z potláčanej túžby ukázať sa svetu.

Pulverize!: Zo svojho srdiečka a zo svojej temnoty. (smiech)

Ktorého/ú umelca/kyňu z undergroundu vidíš o 10 rokov na veľkých pódioch?

Haney: Seba. (smiech) Ale nie, napríklad Meowlau, aj keď ona je už teraz dosť veľká, ale myslím si, že bude ešte väčšia.

Noise fleur: Seba! (smiech)

MOSAYQRA: Veľmi to prajem Adamovi Traumerovi. Ale viem si tam predstaviť aj Juliu Vranuch, ktorej som produkoval debutovú pesničku. Obaja majú potenciál etablovať sa na slovenskej scéne.

Pulverize!: Kapelu Nothine, tí mi napadli hneď ako prví. •

LULL

Ako by ste opísali svoju hudbu niekomu, kto ju ešte nikdy nepočul? Akú emóciu podľa vás vaša hudba vyžaruje?

Čo príde pri songwritingu skôr – text alebo melódia? Kolaborujete spolu alebo píše jeden?

A hádate sa pri tvorbe?

Čo znamená váš názov kapely?

Rišo: Ťažko sa to opisuje, lebo každý si v tom nájde niečo iné. Rodine sa to vysvetľuje ľahšie: počujú rock a toho sa chytia. Je to rock, ale máme tam rôzne veci, ktoré preň nie sú úplne typické. Emočne sa to pohybuje od stresu a disharmonických pasáží až po pokoj, pričom sa to medzi sebou prirodzene prelína.

Dominik: Asi nejaká horkosladkosť. Napätie a následné uvoľnenie.

Viliam: Je to dosť asymetrické. Hlavným mozgom je Dominik. V prvých fázach spolu komunikujeme, niečo zavrhneme, ale väčšinu základov prinesie on.

Dominik: Väčšina skladieb vzniká doma na gitare. Najprv vzniknú rify, melódie a predstava o rytme. Potom to ukážem Villovi, spolu riešime prechody, rytmické zmeny a celkovú kostru skladby. Následne demo pošleme Nine a Rišovi a spoločne ho doladujeme, aby si tam každý našiel svoje miesto.

Nina: Stále. (smiech)

Dominik: Ale skôr o tom, kto čo bude hrať. Alebo o dochvilnosti, technických detailoch. Kvôli samotným pesničkám sa asi nikdy nehádame.

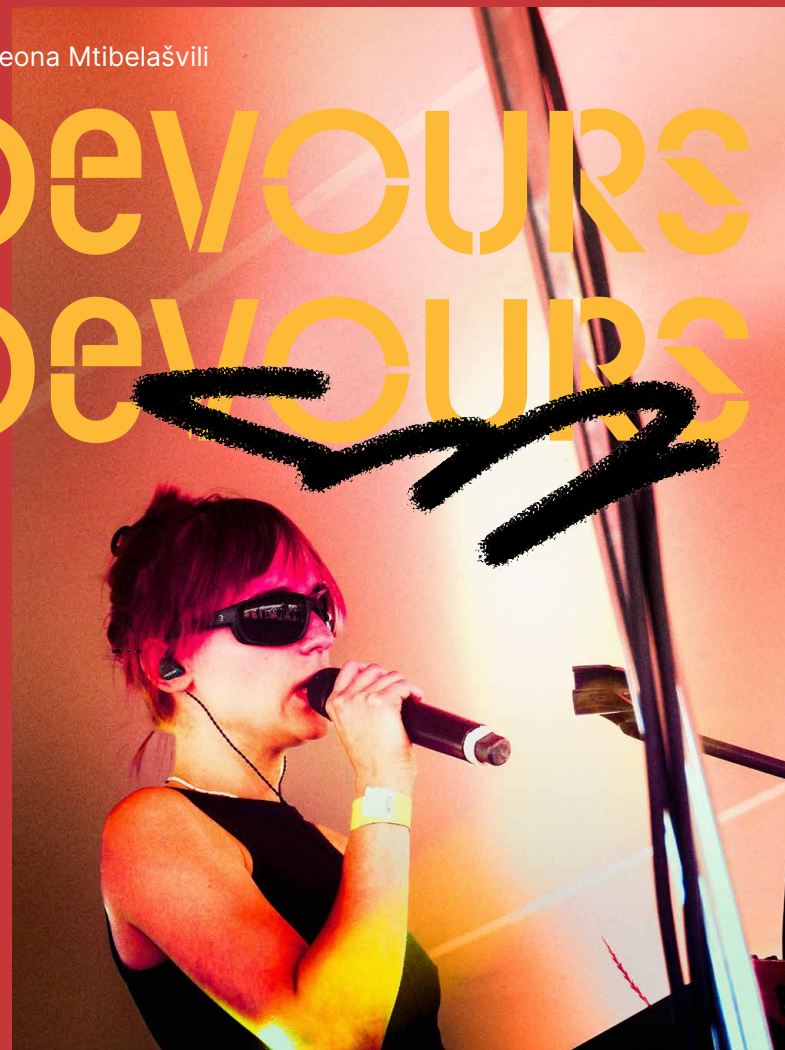
Dominik: Dlho sme nemali žiadny názov a mali sme voči tomu odpor. Hovorili sme si, že píšeme pesničky, hráme ich a zrazu tomu musíme dať nejaký názov. Prišlo nám to zbytočné, akoby sme sa mali hneď zaškatuľkovať.

Rišo: Ten názov nemá konkrétny význam. Skôr je to niečo, čo pekne vyzerá a každý si v tom môže nájsť niečo svoje. Dokonca ani naši rodinní príslušníci často nevedia, ako sa to vyslovuje.

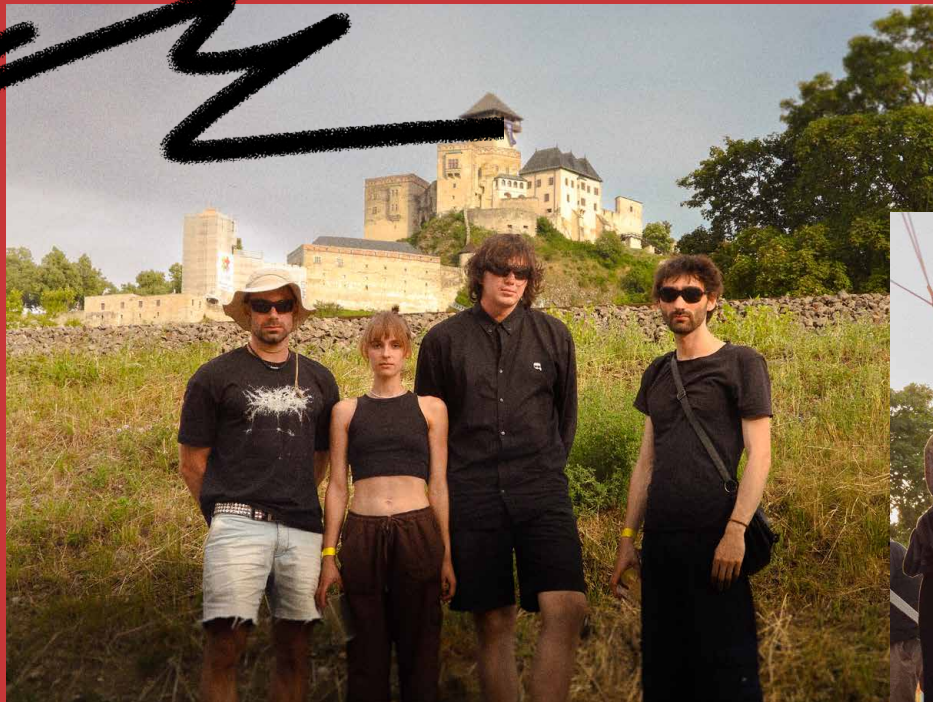
Dominik: To má svoje čaro. →

Tea Teona Mtibelašvili

DEVOURS DEVOURS

Alternatívna kapela Lull Devours prináša hudbu, ktorá balansuje medzi napätím a pokojom a odmieta jednoduché žánrové škatuľky. V rozhovore hovoria o svojom tvorivom procese, hudobných vplyvoch, význame názvu kapely aj o tom, prečo veria, že aj jeden poslucháč, ktorého ich hudba zasiahne, má väčšiu hodnotu než anonymný dav.

Aký pocit podľa vás ešte nebol v hudbe správne zachytený a vy to chcete svojou tvorbou zmeniť?

Viliam: Povieť to skôr z môjho pohľadu. Podľa mňa na slovenskej scéne nie je veľa kapiel, ktoré by robili autorskú hudbu v takej forme, ako ju hráme my. Samozrejme, nejaká scéna tu je, ale nemyslím si, že je veľmi veľká. Aj preto nás baví robiť práve toto.

Dominik: Nás baví robiť hudbu, pri ktorej úplne nevieš, čo sa deje, ale zároveň na teba pôsobí emocionálne bez toho, aby to znelo ako chaos alebo bordel. Takých vecí podľa mňa nie je veľa. Myslím si, že to celkom dobre vystihuje aj životné emócie. Často nevieš úplne, čo sa deje, ale cítiš, že to má emocionálny náboj. Nie je to ani tak neistota ako skôr pocit, že veci nemajú len jeden význam. Veľa sa odohráva v priestore nevypovedaného. A práve tie nevyslovené veci často ovplyvňujú, ako sa človek rozhoduje alebo ako sa cíti. To sú témy, ku ktorým sa radi vraciame. A myslím si, že sa s nimi stotožní veľa ľudí, takže sú univerzálne.

Čo chcete dosiahnuť? Aké máte plány alebo sny?

Viliam: Veľa pesničiek už máme napísaných. Chceme ich nahráť a vydať ako album. To je pre nás momentálne najdôležitejší cieľ. Od začiatku sme tým pesničkám verili a chceli by sme ich dostať do podoby, s ktorou budeme spokojní. A popri tom nás jednoducho baví hrať koncerty, každá príležitosť je pre nás cenná.

Chceli by ste zostať skôr na česko-slovenskej scéne alebo máte ambíciu hrať aj v zahraničí?

Dominik: Nemáme vysnívanú krajinu. Skôr chceme hrať tam, kde budú ľudia, ktorých naša hudba baví. Je úplne jedno, či ich bude dvadsať alebo dvesto. Ak si hoci len jeden človek na koncerte naozaj užije, tak sme spokojní. •

AKO BOLO NA GARÁŽI

Miriam Tuchyňová

Nestáva sa často, že na náhodnom mieste vznikne akcia, ktorá by spojila ľudí rôznych miest, vekových kategórií či subkultúr. Ale trenčianskemu festivalu Garáž sa to podarilo.

V piatok 3. júla sa na trenčianskych Bunkách na looke konalo každoročné podujatie, ktoré spája kohokoľvek, kto si rád vypočuje doposiaľ neobjavené talenty. Garáž je unikátna trenčianska tradícia, vďaka ktorej majú aj malí umelci príležitosť ukázať sa väčšiemu množstvu ľudí a získať svojich "day ones" fanúšikov, čiže takých, ktorí kapelu poznajú od jej úplných začiatkov.

Na mieste, ktoré bolo ešte pár dní pred festivalom obyčajnou lúkou, za dva dni vyrástol priestor na objavovanie novej hudby. Nerozprávame sa len o pódiu a lavíčkách, looka ponúka omnoho viac. Stačí si len doplniť tekutiny a šup sa na koncerty!

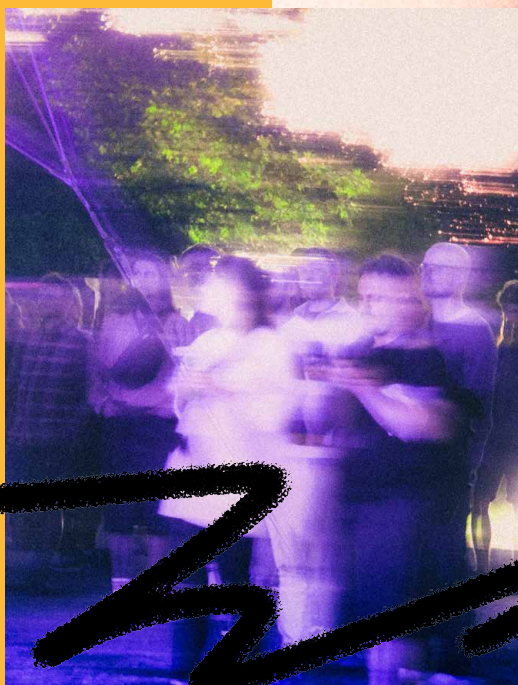
Festival otvorila **Julia Vranuch**, a to celkom sama, no napriek tomu bez viditeľného strachu. Na to, aby začínajúca umelkyňa sama otvorila dvojdňový festival, to chce poriadnu odvahu. Julia sa však nebála a zaspievala svoje úprimné texty, v ktorých vyjadruje aj tie najhlbšie emócie, čo cíti. A to rovno na najväčšom stagei podujatia.

Za Juliou nasledovali ďalšie mená a v piatok patrili hlavný stage najmä elektronickej hudbe. Tú zastupovali **Noise Fleur**, **Haney** či **MOSAYQRA**, no čakal nás aj alternatívny rock v podaní nitrianskeho ženského tria **st. vertigo**. Od pol tretej do pol desiatej sa tak lookou ozývali svieže tóny čerstvo kvitnúcej hudby. Zvedavosť, ktorá ľudí prilákala pod pódium sa tak rýchlo zmenila na tanec a na tvárach návštevníkov sa črtali pocity príjemného prekvapenia. Celý deň zakončili **Chiki Liki Tu-a**, legendárna skupina z Prešova, ktorá slovenskú scénu obohacuje svojou už od roku 1995. →

Deň plný talentov sa zopakoval aj v sobotu, len s inými menami. Deň odštartoval **Adam Traumer**, meno známe nielen z hudby, ale aj z novovzniknutého hnutia Slam Poetry. Adam bol dôkazom, že hudba a hovorené slovo môžu ísť ruka v ruku a na Garáži obe formy umenia spolu zafungovali.

Po Adamovi pódium patrilo alternatíve. Slovenskí (hoci sídlia v Prahe) **lull devours** shoegazová **mela** či napríklad **pulverize!**, ktorí sa tento rok už stihli dostať aj na festival Dropeak. Po nich opäť priniesli na stage elektroniku **MonoPlastic**, dvojica z Popradu s nomináciou na Rádihlavy. Trenčiansky víkend teda patril mladým kapelám, zatiaľ ešte neznámym, no s poslucháčmi, ktorí veria, že ich o pár rokov uvidia vypredávať štadióny. Po koncertoch viacero ľudí z publika za vystupujúcimi prišlo a venovalo im milé slová podpory a uznania. Pretože aj o tom je Garáž – o komunite a spoznávaní sa.

Sobotný deň bol zakončený pravým slovenským punkom, ktoré narobilo bordel, ako sa naň patrí. **The Wilderness** je dnes už známe meno, uznávané azda každým, kto si váži túto "špinavú" kultúru. A hoci je Garáž primárne o neprebádanom undergrounde, tieto (dnes už) veľké mená nám pripomínajú skutočnosť, že aj oni kedysi začínali. Každá kapela si totiž prešla tou počiatočnou fázou, ktorá je síce otravná, no nevyhnutná. Naša scéna totiž nie je CD-čko s obmedzeným priestorom. Je naozaj ako lúka, ktorá sa každým rokom viac a viac rozrastá o nové talenty. •

st. vertigo is a female trio from Nitra combining modern alternative rock with elements of classic rock and blues. In this interview, the band talks about the female perspective in their music, the artists who have shaped their sound, their goals for the years ahead, and why they believe authenticity is the key to a lasting career.

ST. VERTIGO

Arya Yaghoubi

What aspect of your personality can be found in your music?

I think we are a women's band, which is quite a big thing for us. I haven't really thought about it before, but we are very emotional girls. Our lyrics are emotional and reflect a female point of view. I think our music is also influenced by the bands we look up to and the music we were raised on.

Can you name them?

I think all of us admire **Led Zeppelin**. We would probably say they are our favorite band. We also really like **David Bowie** and **The Beatles**. From more modern artists, we enjoy **Bring Me the Horizon**, even though it's a different genre.

What is your music inspired by?

By different bands and by everyday life. By everything we see around. I think every artist is inspired by everything they do and see and hear and by the people they talk to and the stuff that happens. The whole band as a brand and how it looks and sounds is probably most inspired by the bands we grew up on and the music we listen to now.

As young artists what is your goal for the next 5 to 10 years?

We would like to play as many shows as possible and probably record another album. We've already recorded one and are currently waiting for it to be produced and finished. So that's our closest goal to release more music and play more live shows.

I hope you even get to do a world tour.

We would love to. But we need to take it step by step. You have to do a lot of shows before a booking agent comes and things like that. It takes a lot of effort and time.

Last but not least, what would you recommend to young artists who are just starting?

I think it's important to be consistent and to stay open-minded, to get inspired by everything around you. And also to be honest, because people can feel when you're not genuine. You have to be yourself because people can see that it's not worth it.

So you mean honest with your audience or with everyone?

With yourself and with everyone. Because everyone can see when it's fake. And usually, people who are not genuine don't get very far, or even if they do, they struggle with it in the early stages of getting famous. So you can basically do anything as long as it's honest. •

IF YOU LIKED THIS, YOU SHOULD LISTEN TO THIS...

Lucia Kúdelová

shoegaze
alternatívny rock

MELA

If you liked this:
My Bloody Valentine

You should
listen to this:
Mela

naskenuj a vypočuj
si playlist z Garáže

If you liked this:
The Prodigy

You should
listen to this:
MonoPlastic

MONOPLASTIC

electro-rock
postpunk

If you liked this:
Cigarettes After Sex

You should
listen to this:
pulverize!

MOSAYQRA

electronic
experimental

If you liked this:
Nine Inch Nails

You should
listen to this:
MOSAYQRA

PULVERIZE!

alternatívny rock
sadcore

If you liked this:
Charlie XCX

You should
listen to this:
Haney

HANEY

alternatívny pop
elektronika

JULIA

Tea Teona Mtibelašvili

Indie-popová speváčka a skladateľka Julia Vranuch v rozhovore hovorí o svojich hudobných vzoroch, pochybnostiach, ktoré sprevádzajú začiatky jej tvorby, aj o sne raz vystupovať na veľkých festivaloch.

V RANUCH

V recenziách ťa prirovnávajú k Joan Baez. Stotožňuješ sa s tým?

Ani veľmi nie. Ja som ani nevedela, kto Joan Baez je. Potom som si ju pustila, ale nemyslím si, že sa s tým úplne stotožňujem.

Ktorí interpreti ťa najviac ovplyvnili v tvojej tvorbe?

Asi **Amy Winehouse**, tá je môj najväčší vzor. Zo slovenských interpretov **Jana Kirschner** alebo **Rišo Müller**. Myslím si, že sa niečo z nich odzrkadľuje aj v mojej tvorbe. Veľmi sa mi páči aj štýl **Tamary Kramar**, jej texty, vibe aj žáner.

Ako by si opísala svoju hudbu niekomu, kto ťa ešte nikdy nepočul? A čo by si chcela, aby si si z nej poslucháč odniesol po prvom vypočutí?

Je to dosť sentimentálna popovo-indie hudba, niečo v tomto štýle. Možno by som chcela, aby ľudia cítili hit do ich emócií, že ich to zasiahne a budú sa cítiť rovnako ako ja.

Bol moment, kedy si pochybovala o svojej hudbe? Čo ti ho pomohlo prekonať?

Určite bol. Taká neistota, že si ľudia o mne budú myslieť niečo, čo nechcem, aby si mysleli. Najviac mi pomohlo presvedčiť samu seba, že každý je iný a každý môže tvoriť hocičo. Niekomu sa to bude páčiť, niekomu nie, a to je úplne v poriadku. Ako umelci by sme mali robiť to, čo nás baví.

Čo by si chcela v hudbe dosiahnuť a aké sú tvoje najbližšie plány?

Najbližšie plánujem vydať EP-čko. A budem sa sťahovať do Bratislavy. Verím, že to potom bude o niečo jednoduchšie, keďže som z Prešova. Môj sen je vystupovať na väčších festivaloch. Nemám však ambíciu mať nejaké obrovské turné alebo byť úplne veľká hviezda. Skôr by som chcela pôsobiť na Slovensku, v Česku a možno aj v okolitých krajinách. Samozrejme, človek nikdy nevie, čo sa stane, ale nechcela by som mať život postavený len na hudbe. Chcem sa popri nej venovať aj škole a mať priestor na osobný život.

editorka: Laura Bilíková
grafická dizajnérka: Laura Dimová
fotograf: Šimon Letaši
redaktorstvo: Lucia Kúdelová,
Teona Tea Mtibelašvili, Miriam
Tuchyňová, Arya Yaghoubi

TRENČÍN
2026
Európske hlavné mesto kultúry

HMOTA
Online magazín o umení a kultúre

Garazíne vznikol pod záštitou Trenčín 2026 a v spolupráci
s tímom online magazínu HMOTA. Ďakujeme partnerom.